

nogám), lahko pa se je tudi ta odpravila tako, da je prevladala dajalniška oblika. Ponekod v Rezi (Solbica) je *-ami* fonetično prešlo v *-omə*, vendar samo pri starih končniško naglašanih samostalnikih: *kozómə*, *rokómə*. V rezijanski vasi Njiva pa se oblika glasi na *-émin* (*nohémin*, *rokémin*, *kosémin*). Končnica *-ami* je tod glasovno prešla v *-emi*, medtem ko o končnem *-n* ni popolnoma jasno, od kod se je vzel.

V nekaterih slovenskih govorih se je k *a*-osnovam razširila končnica *-mi*, sprva upravičena samo pri ženskih *i*-osnovah. Take oblike lahko slišimo v Soški dolini, po Krasu, Notranjskem, po Benečiji in drugod. Znale so tudi iz starejših slovenskih besedil (s *krávmi*, *tétmi*, *brádmí*). Končnica *-mi* je seveda lahko doživela redukcijo končnega *-i* in se skrčila na zlogotvorna *-m* ali *-n* (po prilikovanju na predhodni soglasnik). Na Koroškem in v Dravski dolini se orod. množine glasi na *-emi*; *e* je tu stari *ê* in je bil sem prenesen iz mest. množine (*nagemi*, *lipemi*, *čéremi*) ali pa je po naliki iz sklanjatve zaimkov. V Rožu je končnica *-êmi* pri korenko naglašanih samostalnikih doživela glasoslovno spremembo in prešla v *-imə*. Končni *-i* je namreč preglasil pred njim stoječi *ê* in ga spremenil v *i*, (*krávímə*, *múšímə*, *máščímə* < *kravêmi*, *muhêmi*, *mačkêmi*).

V nekaterih slovenskih govorih, zlasti v okolici Tolmina, po Krasu, Notranjskem in drugod se k *a*-jevskim osnovam širi končnica moških in srednjih samostalnikov *-i* (z *brádi*, *séstri*, *kósi*).

Končno bi omenil še to, da se je v nekaterih slovenskih govorih v Beli krajini, na Primorskem in v Benečiji oblika orod. množine izgubila, njeno vlogo pa je prevzela oblika mestn. množine (s *sestrah* itd.).

Joža Mahnič
Ljubljana

ŽUPANČIČEVO PISMO MURNU*

Medtem ko danes poznamo Murnovih pisem Župančiču trinajst, se je od Župančičevih Murnu ohranilo eno samo, datirano na Dunaju z 8. marcem 1898. Iz tega pisma je v svojih komentarjih in razpravah citiral nekaj odlomkov Dušan Pirjevec, v celoti pa doslej ni bilo objavljeno. Nahaja se v zapuščini Otona Župančiča; pesniku ga je najbrž vrnil urednik Murnovih Pesmi in romanc, Ivan Prijatelj.

Zgoraj navedeno številčno razmerje v korespondenci med obema pesnikoma preseneča, posebno če upoštevamo ukoreninjeno mnenje, da sta si bila med modernimi najbolj blizu. Vedeti pa je treba, da Župančič ni bil vedno prizadeven in uren dopisovalec; da je bil človeško na Murna po vsej priliki navezan manj kot Murn nanj; da je s Cankarjem vred začel Murna kot umetnika ceniti sorazmerno pozno. K temu mnenju nas navajajo Župančičeve in Cankarjeve kritične sodbe o Murnovi poeziji v njuni korespondenci, zlasti pa nekatera Murnova pisma Župančiču, kateremu je poslal v presojo rokopis svoje zbirke, a je cele mesece zaman čakal na odgovor in rokopis.

* Objavljeno za 20-letnico Župančičeve smrti.

Kljub temu je moral Župančič poleg našega odposlati Murnu vsaj še nekaj pisem, saj Murn v svojem z dne 28. februarja 1900 omenja prijateljevo »predzadnje pismo«, ki ga je kot ustvarjalca ohrabilo. Kako da se ta druga redka Župančičeva pisma Murnu niso ohranila? Najbrž jih je v cukrarni z mnogimi drugimi Murnu doposlanimi pismi požgala pesnikova teta, ki se kot preprosta kmečka ženska ni zavedala njihove vrednosti. O tem je kmalu po pesnikovi smrti, 26. junija 1901, urednika dr. Prijatelja obvestil Murnov sostanovalec v cukrarni, Fran Bolka.

Cankar in Župančič sta se do kraja zavedela Murnove človeške in posebej umetniške dragocenosti in enkratnosti žal šele tedaj, ko se je njegovo zdravje usodno poslabšalo in se je bližal njegov tragični konec. Toda zlasti Župančič se je osamelemu batjuški vsaj po smrti oddolžil za zaupljivo, a premalo vračano prijateljstvo z vrsto čudovitih besedi s pretresljivim ciklom *Manom Josipa Mur-na-Aleksandrova*, nastalim v letih 1902 in 1903, s toplim esejem *O pesmih Aleksandrova*, objavljenim v LZ 1903, in s trpkio *Veselo pomladno epistolo*, izšlo v LZ 1906. Še živemu poetu kmečkega življenja pa je posvetil barvito in iskriivo *Narodno blago*, ki ga je zasnoval 9. januarja 1901.

Pismo, ki ga objavljamo, se je ohranilo brez ovojnice, pisano je na vseh štirih straneh pisarniške pole, vsebinsko pa je dokaj bogato in spada v pesnikova razvojno prelomna leta. Župančič ocenjuje vrsto pesmi, ki mu jih je poslal prijatelj, se brez pridržka navdušuje za eno samo, na vse druge pa gleda bolj ali manj kritično. Sam pa mu, po ustaljeni praksi med mladimi modernimi, pošilja v zameno in presojo celotni ciklus *Zimski žarki*. Iz pisma je predvsem razvidna Župančičeva mladostno radikalna nazorska in estetska preusmeritev. Vesel je neodvisne modernistične Mladosti, ker je v objavah pogumnejša kot Ljubljanski zvon. Od tedaj iskanih tujih avtorjev že dodobra pozna sorodnega mu Dehmila, medtem ko se za Baudelairja in Verlaina šele močno zanima. S katoliškimi listi, kjer je začel literarno pot in vrsto let sodeloval, se dokončno razhaja. Živo ga zanima odziv na *Velikonočne sonete* v Katoliškem obzorniku. Uredniku Doma in sveta je odkrito razložil lastne svobodne nazore o umetnosti. Tudi z Vrtcem bo prekinil, brž ko bo poravnal svoje obveznosti v zvezi s predujmi. Murnu tudi mimogrede potoži o svojem gmotnem položaju: preživlja se s pisarniško tlako in tako zgublja dragocen čas za študij. Obenem se jezi nad domačimi meščanskimi veljaki, da ne pomorejo Cankarju iz bede in mu ne omogočijo vrnitve na Dunaj. Ob koncu sprašuje Murna po svoji ljubljanski ljubezni in mu poroča o novih znanstvih na Dunaju.

Prejšnje Murnovo pismo Župančiču ni ohranjeno, pač pa naslednje — odgovor na naše z dne 13. marca. Le-to in nekatera sočasna Cankarjeva pisma nam pomagajo osvetliti obravnavano Župančičevo.

Dunaj 8. /3. 98.

Dragi Murn!

Oprosti! Ne veš, kako malo imam časa. Sedaj to ni prazen izgovor, čeprav je tako navaden.

Hvala Ti na poslanih pesmih. Nokturne mi poprečno ugajajo, dasi niso proste — ne zameri — bizarnosti — toda samo tu pa tam. Kje, to čutiš najbrž sam najbolj. Ali pa veš, katera izmed poslanih pesmij mi ugaja brez prigovora, popolnoma? »Plapolaj, plapolaj večna luč pred Marijo...« Ta pesen je krasna; samo vzdih, nič drugega, in vendar iz dna srca. Prečitaj jo še jedenkrat, in uveriš se sam. Kolikorkrat jo čitam, ne naveličam se je, vedno je krasna, vedno nova.

Pri Hafisu in Zulejki sta zadnji dve kitici mnogo lepši kot prve tri. O pesmih »Zakasnela ptička«, »Brez svetlobe, ah, solnce gori« in »Zapela sinica je« (ta spominja na Kolcova), mislim, da ne misliš sam previsoko.

Med Nokturnami mi ugaja najbolj »Ah še en glas...« (3.)

»Plapolaj, plapolaj« pa pošlji v »Mladost«!

Hvala Bogu, da imamo list, kjer smo prosti, popolnoma prosti. »Velikonočnih sonetov« se »Zvon« najbrž ne bi upal priobčiti. Veseli me, ako spominjajo na Baudelaireja, kajti od njega nisem čital še niti vrstice. Od Verlainea pa samo ono pesem, ki mi jo je napisal Cankar, »La mélancolie des soleils couchants«, pa še to nepopolno. Prosim Te, pošlji mi Baudelairea takoj (in pa, ako imaš, kak francoski besednjak) [prečrtano, nad prečrtanim: ni treba], ako ne, pa le Baudelaireja samega. Pošlji mi tudi naslov pesnij Verlaineovih, ako Ti je znan.

Kje pa so me pobijali katoliški kritiki? Jaz ne vem še ničesar. Ko sem dobil Tvoje pismo, tekel sem v »Slovenijo« pregledat »Slovence« zadnjih dnij — nič. Najbrž v »Kat. obzorniku«. Ako Ti je mogoče, pošlji mi dotični zvezek (Kreuzband — 2. kr. znamke), stroške Ti o priliki povrnem.

Julija meseca se tako najbrž vidimo. Tu ne ostanem, ako ne dobim štípendije. Malo nade. Letošnje leto mi je izgubljeno; pa kaj čas, a potrlo me bode grozno.

Značilno za naše »mladinoljube« je, da ne spravijo Cankarja na Dunaj. Klečeplazci brez talenta — kaj izvrstna spričevala! — dobivajo podpore, drugi pa se ubijaj, kakor se veš in moreš, pretikaj se, kakor ti bolj kaže...

Kako mi je izpodletelo z Lampetom, Ti je najbrž povedal Verčon. Mož ima pravzaprav prav. Jaz se samemu sebi čudim, kako sem mogel upati, da se pogodiva, dočim sem mu razkril vse svoje mišljenje, vse svoje nazore o umetnosti in poeziji. A ne kesam se niti trohice, da sem to storil; vsaj mi ne more očitati hinavstva. Da sem se pritajil lansko leto, bil bi za ves čas svojih študij imenitno preskrbljen, toda rajši stradati, kot živeti v duševnem robstvu.

»Weib und Welt« pa nimam jaz, ampak Kraigher. Jaz sem kupil Dehmala zanj, Verčon se moti. »Lebensblätter« imam, toda tudi ta knjiga je v Mariboru. Dr. Vidic jo je vzel s sabo in mi je še ni vrnil. Kraigherju »Weib u. W.« bolj ugaja, meni pa »Lebensblätter«. V »Weib. u. W.« se mi zdi, prevladuje že bolj razum (čeprav često skrit pod simboli), dočim kipi v »Lebensblätter« fantazija in nebrzdano čustvo.

Priložene pesmi sem zložil decembra lani in januarja letos. Ko pojdem prvič v uredništvo »Mladosti« (jaz sem sedaj korektor za slovenske spise; prej Vidic), oddajam jih Plavšiču. Kako se zde tebi? Zložene so vsaka neodvisna od druge, a ko sem jih imel vse pred sabo, videl sem, da je v njih mnogo sorodnega, skupnega, menda baš zato, ker so nastale vse v kratkem času; zato sem jih združil v skupino. Evo jih.

[Sledi v prepisu ves cikel Zimski žarki: 1. Nad mestom belim dremlje; 2. In nikjer, nikjer tolažbe; 3. Divje polje duša moja; 4. Vrt mojih sanj je ležal pred menoj, tu se predzadnja vrsta glasi: Ah, kerub, spravi svoj ognjeni meč; 5. Kot bi viseli jasni sadovi, z mottom Absintsko-meglen večer na Ringu.]

Sedaj se mi ne ljubi več pisati. O priliki ti pošljem še »Diurnista«!

Zadnje čase delam za Kržiča. Ta mesec ga moram izplačati. Ali si čital v zadnjem »Vrtcu« »Ne norčuj se iz svetih rečij!« Lahko si misliš, kako sem

se zakrohotal temu naslovu! Ker ni mogel iz pesni nikake morale izluščiti, postavil jo je v naslov!

Ali veš, kedaj izidejo Cankarjeve pesmi?

Ali kaj vidiš Berto? Morebiti si celo znan ž njo? Kaka je? Piši mi tudi o nji kaj. Tudi tukaj imam neko znanje, toda to je jednotedenska ljubezen, če se sme to pustolovstvo sploh imenovati ljubezen. Samo, da človeku mine čas [nekaj besed prečrtanih] hodim z nekim 72 letnim (da, prav si čital) Talijanom, Verčonu je znan iz mojega pripovedovanja. To ti je dečko! Z jedno nogo v grobu [dve tretjini vrste črtane] Pri nas je v pisarni [spet nekaj besed črtanih]

Kaj počneš? Kaj počne Verčon? Ali je potrjen? Pozdravi ga in vse ljubljanske znance in prijatelje.

Tvoj

Oton

P. S. Kadar pošlješ kako prav debelo pismo, prilepi znamko za 10 kr. Predzadnjič sem moral plačati 10 kr. globe!

P. S. 2. Vedno in vedno se pripravljam, da bi pisal Ketteju, a doslej še nisem tega storil, upam pa, da v kratkem. Od njega tudi nič glasu. Če ga vidiš, pozdravi ga!

P. S. Pošlji Baudelaira takoj.

Do danes sem vsako jutro pozabljal, vzeti pismo s seboj, da je oddam.

Za boljše razumevanje pisma dodajmo nekaj pojasnil!

Ne veš, kako malo imam časa: Ker mu od doma niso mogli prav nič pomagati — od gospodarskega poloma v Dragatušu dalje so živeli v skrajni revščini — se je pesnik moral tedaj preživljati kot pisar v trgovinskem ministrstvu in pri mehaničnem delu presedeti dnevno po šest ur.

Hvala Ti na poslanih pesmih: Murnovo pismo, v katerem je prijatelju poslal imenovane pesmi, je danes zgubljeno. — *Nokturne:* cikel je Murn kasneje preimenoval v Noči; poslal ga je več prijateljem in je tudi doživel več sprememb (glej Murnovo ZD I, 179, 287 in Pirjevčeve opombe). — *Plapolaj, plapolaj*... Kako drugače je o pesmi (ZD I, 231) sodil Murn sam, zvemo iz njegovega naslednjega pisma Župančiču (13. III. 98): »Sila sem se čudil, ko sem čital, da Tebi 'Plapolaj, plapolaj' tako ugaja. Veš kaj sem jaz z njo storil? Že davno sem jo vrgel na ogenj... Zapisal sem jo zopet iz spomina...« — *Hafis in Zulejka:* glej Murnovo ZD II, 246. — *Zakasnela ptička:* ta pesem se ni ohranila. — *Brez svetlobe*...: glej v ZD I, 152 pod naslovom Jesenske misli. — *Zapela sinica je:* glej ZD I, 214, naslov Pesem. *Ta spominja na Kolcova:* V omenjenem pismu Župančiču Murn sam priznava, da je pesem »zložil popolnoma v Kolcojevi, štimungij«, a tudi dodaja: »Drugače bi tu niti ne mogel svojih čutil dobro izraziti«. V nasprotju z Župančičevo sodbo se mu pesem zdi »še zdaj ena najlepših«. — *Med Nokturnami mi ugaja najbolj Ah še en glas*... (3.): Pesem je objavil Pirjevec v opombah k ZD I, 460; v navedenem pismu je Murn v zvezi z njegovo oceno Nokturnov sporočil Župančiču: »Štev. 3 sem sicer sprva izločil, a sprejel sem zopet, tako da jih je zdaj pet. Ostale sem popravil. Ugajajo mi zdaj.«

Mladost, Velikonočni soneti: Mladost je bila hrvatsko-slovenska modernistična revija, izhajala je na Dunaju leta 1898; Župančičeve Velikonočne sonete je prinesla druga številka na straneh 71—72. *Hvala Bogu, da imamo list*...: Podobno je pisal Župančič 5. januarja istega leta že Cankarju: »Hvala bogu, da smo dobili list, v katerem se bomo lahko oglašali prosto in krepko, neomejeni od raznih ozirov.«

Baudelaire, Verlaine: Iz prej omenjenega pisma Cankarju se vidi, da se je Župančič v začetku tega leta razen za poezijo monmartrskih bohemov še vedno navduševal predvsem za Čehova, Zolaja in Maupassanta, torej za naturalizem. V istem pismu (5. I. 98) pa že tudi prosi Cankarja, naj mu od doma pošlje Verlaineove in Baudelairjeve pesmi »na posodo ali na prodaj«, čez štirinajst dni (28. I. 98) ga spet moleduje, naj mu sporoči vsaj »naslov pesnij Verlainea in Baudelairja«. V našem pismu Murnu zatrjuje, da razen Verlaineove pesmi *Soleils couchants* (tak je njen pravilni naslov) od obeh utemeljitev francoske moderne lirike ni še vedno nič bral, in obenem ponovno urgira zanj. *Pošlji mi naslov pesnij Verlaineovih...*: Med našimi modernimi je krožil izvod izdaje Paul Verlaine, Choix de poésies. Charpentier & Fasquelle édit. Paris 1896. Najprej ga je imel v rokah Cankar, nato Murn in končno Kette, vsi so ga prebirali že v letu 1897. V Župančičevi zapuščini sta se ohranila preveda dveh Verlainovih pesmi prav iz te izdaje; sodita v prvo polovico 1898. leta. Tedaj je moral prebirati že tudi Baudelairja, ker ga Murn v pismu z dne 8. VI. sprašuje: »Tebi Baudelaire gotovo močno ugaja? Le čakaj, na počitnicah ga bova skupaj čitala!«

Kje pa so me pobijali katoliški kritiki? V prejšnjem neohranjenem pismu je Murn moral opozoriti prijatelja na odmev njegovih Velikonočnih sonetov na katoliški strani. Kakor je Župančič pravilno slutil, je na cikel reagiral Katoliški obzornik, Aleš Ušeničnik je namreč v članku Ves odgovor — novostrujnikov (KO 1898, 70) avtorja imenoval »figlo della voluttà«.

Tu ne ostanem, ako ne dobim štipendije: Župančič je upal, da se bo rešil kanclijske mōre in se spet dokopal do študija s štipendijo; visokošolsko podporno društvo Radogoj pa mu je prošnjo zavrnilo in tudi druge štipendije ni dobil. — *Značilno za naše »mladinoljube«* je, da ne spravijo Cankarja na Dunaj: Župančič je na Cankarjevo prošnjo iskal zanj na Dunaju primerno zaposlitev, da bi se mogel vrniti iz domovine, in mu predlagal, naj v skrajni sili zaprosi za kako uradniško službo.

Kako mi je izpodletelo z Lampetom: Župančič se je pojavil v Domu in svetu že leta 1894, in sicer kot katoliško usmerjen gimnazijec, ki se je prejšnje leto idejno šolal pri Janezu Ev. Kreku. Pri reviji je pod psevdonimom Gojko z epskimi pesmimi sodeloval do vključno 1898, vendar se ji je že kot član bolj svobodomiselnega dijaške Zadruga začel nazorsko odmikati. Tako je pri njej vedno bolj sodeloval predvsem zaradi hudih gmotnih razmer, urednik Francišek Lampe je namreč prispevke zelo dobro honoriral. Še več, nadarjenega pesnika je končno skušal dobiti za stalnega sodelavca, ki bi že zgolj z rednimi honorarji lahko dokončal univerzitetni študij. Ta ponudba je bila v Župančičevem gmotnem položaju kaj vabljiva, toda preden bi jo sprejel, si je pesnik sklenil s pismom Lampetu zagotoviti ustvarjalno svobodo. Petega januarja 1898 je o tem pisal Cankarju: »Ko mu bodem prihodnjič pisal, razjasnim mu vse natanko, kake misli imam o literaturi in kateri možje so mi vzorniki.« Župančičevo pismo Lampetu se ni ohranilo; kako se je stvar razpletla, zvemo iz našega pisma in iz pisma Cankarju z dne 21. marca. Pesnik je uredniku odgovoril, da je pripravljen sprejeti ponudbo, »a ob enem sem mu razložil svoje nazore o poeziji in umetnosti sploh. Na to: 'Sodelovati se more le na podlagi iste vere, iste ljubezni, istega mišljenja!' In potem je bilo vsega konec.« — *Verčon:* Ivan V., študent medicine, član akad. društva Slovenije, ki se je na Dunaju družil z modernimi.

Dehmel: Nemški moderni lirik Rihard D. je bil z izpovedovanjem elementarnih ljubezenskih strasti in z idejo močne volje in samoobvladanja mlademu Župančiču izredno blizu, saj je tedaj dobro poznal tudi že njegova dela. V našem pismu navaja in označuje dve njegovi lirski zbirki, *Lebensblätter* iz leta 1895 in *Weib und Welt* iz 1896, v Župančičevi knjižici pa se je ohranila tretja, *Aber die Liebe* iz 1893. — *Kraigher*: Alojz K., nekdanj zadručan, študent medicine, je tedaj pisal svoje prve novele in pripadal dunajski literarni družini. — *Dr. Vidic*: Fran V., slavist, kritik in prevajalec, jeseni 1896 član Literarnega kluba, 1898 pa sodelavec Mladosti.

Priložene pesmi: Gre za precèj dekadentski cikel Zimski žarki, v katerem pesnik izpoveduje melanholijo in brezup, divje strasti, gnus in naveličanost, pa spet slast do življenja. Župančič ga je sprva namenil Mladosti, kjer naj bi bil izšel v 9. številki, a je revija prej nehala izhajati. *Plavšič*: Hrvat Dušan P. je bil urednik Mladosti. Murn je avtorju glede Zimskih žarkov v sledečem pismu 13. marca sporočil: »Tvoje pesmi mi zelo ugajajo. Posebno 1., 3. in 4. Zdi se mi, da skokoma napreduješ.« In ob koncu pisma spet: »A kaj, Tvoje pesmi mi zopet silijo v spomin. Res, tretja je najlepša, prva se pa meni vsaj najbolj prilega...« — *O priliki ti pošljem še Diurnista!*: Po Pirjevčevem mnenju, ki je dokaj prepričljivo, gre verjetno za pesem *Prodal sem...* (glej Župančičevo ZD I, 375—376); v isti beležnici, kamor jo je zapisal, se je pesnik nekje trpko predstavil kot »Aleksij Nikolajev — diurnist«.

Zadnje čase delam za Kržiča: Katehet Anton K. je urejal mladinska lista Vrtec in Angelček; tudi pri njih je Župančič s psevdonimom Smiljan Smiljanič sodeloval od 1894 do 1898, sprva iz nazorske navezanosti, kasneje zaradi stiske z denarjem. Tako na primer 22. VIII. 1897 po vsej priliki zaradi že izplačanega predujma dolguje Kržiču 50 pesmi, katerih se nikakor ne more lotiti (Cankarju). Isti refren se ponovi v našem pismu, le da se tu morda nakazuje še pesnikova želja po prekinitvi odnosov: »Zadnje čase delam za Kržiča. Ta mesec ga moram izplačati.« In 21. III. spet tožba o tlaki za denar, povezana z redkim veseljem nad uspelimi pesmimi: »Ta mesec sem naredil malo. Hotel sem namreč Kržiča potolažiti in sem delal največ zanj. Dve pesmi od teh Ti pošiljam, ker mi ugajata, ker sem jih res vesel« (Cankarju). *Ali si čital v zadnjem Vrtcu...*: Pesnik, ki sta se mu upirala vsiljiva poučnost in uredniška samovoljnost, je za Pisanice pesmi seveda vrnil pravi naslov Vran. — Do razhoda s Kržičem je prišlo sicer kasneje kot z Lampetom, a je bil z nasprotni strani ostrejši. Kržič je pesniku zameril, da so tudi njegove otroške pesmi postale »novostrujarske«, sanjarske, nejasne in zato nerabne; poleg tega si ni več želel njegovega sodelovanja, ker da je njegova siceršnja poezija krenila na pot nevere in nenravnosti ter je zato mladini in narodu pogubna (Kržičevo pismo pesniku z dne 15. I. 1899 v Župančičevi zapuščini).

Kedaj izidejo Cankarjeve pesmi?: V Cankarju je živela misel na pesniško zbirko že od aprila 1897, ko se je po prvem semestru začasno vrnil v domovino, junija pa je z Bambergom že sklenil pogodbo.

Ali kaj vidiš Berto?: B. Vajdič, učiteljskičniko, Župančičevo ljubezen, ki ji je pesnik posvetil več ciklov v Čaši opojnosti. *Piši mi tudi o nji kaj*: Murn je prijatelju ustregel v pismu 13. marca in mu takoj v začetku nadrobil nekaj študentovsko navihanih novic o dekletu.

Se pripravljam, da bi pisal Ketteju: Kette in Murn — najstarejši in najmlajši med modernimi — sta tisto leto po naključju usode oba hodila v osmo, Kette v Novem mestu, Murn pa v Ljubljani.